ทุเรียนพันธุ์พื้นเมือง ในตำบลสำพะยา

จังหวัดยะลา

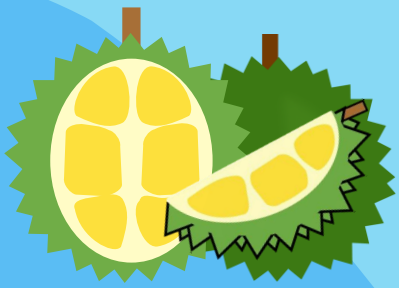

ศูนย์วิจัยความหลากหลายทางชีวภาพ เฉลิมพระเกียรติ 72 พรรษา บรมราชินีนาถ
สถาบันวิจัยและพัฒนาชายแดนภาคใต้ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

ทุเรียนพันธุ์พื้นเมือง ในตำบลลำพะยา

จังหวัดยะลา

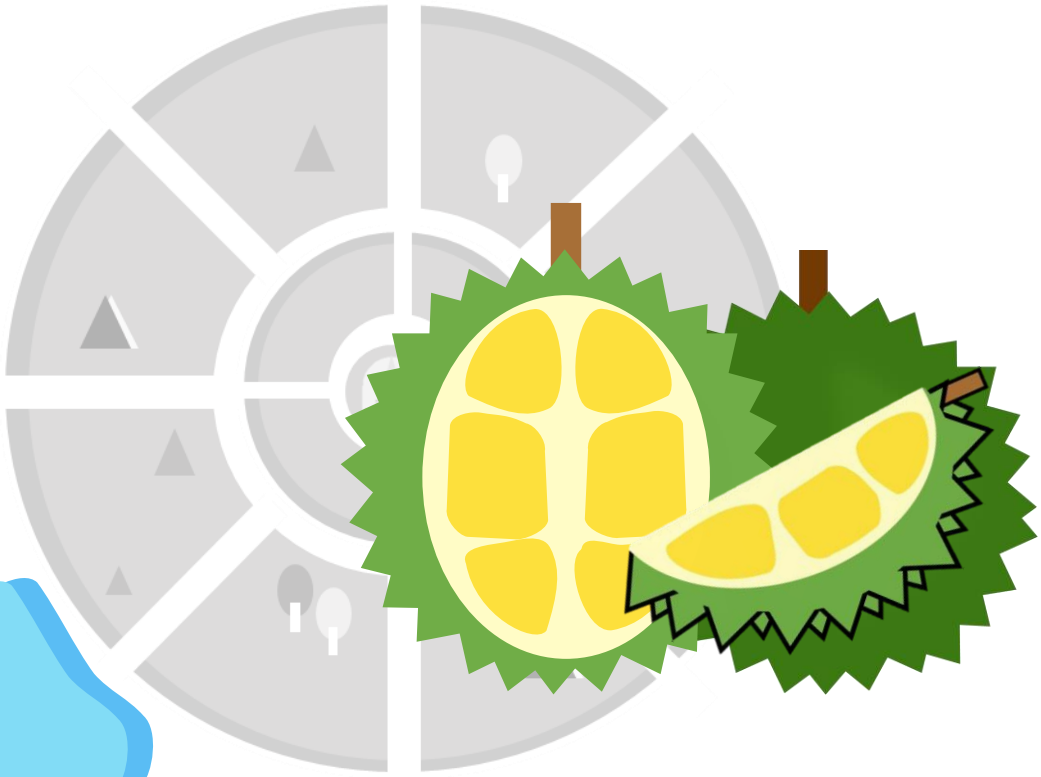

ทุเรียนพันธุ์พื้นเมือง ในตำบลลำพะยา

จัดพิมพ์และเผยแพร่โดย ศูนย์วิจัยความหลากหลายทางชีวภาพ เฉลิมพระเกียรติ 72 พรรษา บรมราชินีนาถ สถาบันวิจัยและพัฒนาชายแดนภาคใต้ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

ลิขสิทธิ์ ศูนย์วิจัยความหลากหลายทางชีวภาพ เฉลิมพระเกียรติ 72 พรรษา บรมราชินีนาถ สถาบันวิจัยและพัฒนาชายแดนภาคใต้ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

การอ้างอิง ศูนย์วิจัยความหลากหลายทางชีวภาพ เฉลิมพระเกียรติ 72 พรรษา บรมราชินีนาถ. (2562).ทุเรียนพันธุ์พื้นเมืองในตำบลลำพะยา. ยะลา : มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.

พิมพ์ครั้งที่ พิมพ์ครั้งที่ 1 จำนวน 100 เล่ม

ISBN 978-616-7782-64-5

พิมพ์โดย มีเดีย เฮ้าส์ โทรศัพท์ 0-7321-6692

คำนำ

การศึกษาทรัพยากรชีวภาพเด่นในหุบเขาลำพญาและการใช้ประโยชน์ตามภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อการจัดการทรัพยากรชีวภาพอย่างยั่งยืนในตำบลลำพะยา จังหวัดยะลา ได้รับทุนสนับสนุนงานวิจัยประจำปีงบประมาณ 2561 จากสำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (สวทช) การดำเนินงานภายใต้โครงการนี้มีการศึกษาถึงประเด็นของทรัพยากรชีวภาพที่โดดเด่นในพื้นที่ตำบลลำพะยา ได้แก่ ทุเรียนพันธุ์พื้นเมือง ซึ่งศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการเก็บข้อมูลดังกล่าวครอบคลุมถึงลักษณะสัณฐาน การตั้งชื่อ ช่วงเวลาดอกบานถึงผลแก่ ช่วงเวลาการเก็บเกี่ยว การใช้ประโยชน์และแหล่งที่พบของทุเรียนพันธุ์พื้นเมือง การวิจัยในครั้งนี้สามารถลุล่วงตามวัตถุประสงค์ เนื่องจากได้รับความร่วมมือจากกลุ่มชาวบ้านและเจ้าหน้าที่ในพื้นที่ รวมทั้งผู้นำในชุมชนที่อำนวยความสะดวกในการเก็บเข้าพื้นที่เพื่อเก็บข้อมูล และได้ให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัย จากข้อมูลต่างๆ นำไปสู่การจัดทำแผนการจัดการอนุรักษ์ทรัพยากรชีวภาพในพื้นที่ตำบลลำพะยา ผ่านการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน ทางคณะผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์แก่ ชาวบ้าน นักเรียน นักศึกษา นักวิชาการและผู้ที่สนใจในการสืบค้นและเป็นแหล่งอ้างอิงทางวิชาการต่อไป

สารบัญ

01 ข้อมูลตำบลลำพะยา

02 ประวัติทุเรียนพันธุ์พื้นเมืองในตำบลลำพะยา

03 การตั้งชื่อของทุเรียนพันธุ์พื้นเมืองในตำบลลำพะยา

05 องค์ประกอบของทุเรียน

09 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการเจริญเติบโตของทุเรียน

10 ความสำคัญของทุเรียนพันธุ์พื้นเมืองในตำบลลำพะยา

11 ความเชื่อเกี่ยวกับทุเรียนพันธุ์พื้นเมือง

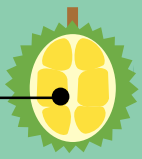

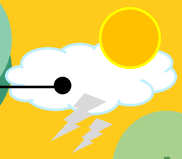

สารบัญ

12
ทุเรียนพันธุ์พื้นเมืองในตำบลลำพะยา

13
ล้าน / เขียว

14
หนามแดง / หน้าโคก

15
ไอกล้วย / หัวหิน

16
พรวน / ไอ้ล้าน

17
หนามหริบ / ขี้พร้า

18
ขี้ชิด / ไอ้ขี้มิ่น

19
เกี๊ยะ / เขียวหนามแทรม

20
ป่าหมาก / กลางไร่

21
หวั่นยาว / น้ำเต้า

22
หนามยาว / ไอแขก

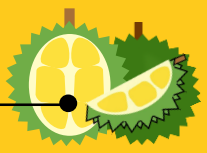

ตำบลลำพะยา

ตำบลลำพะยา อำเภอเมือง จังหวัดยะลา มีหุบเขาลำพญาซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเทือกเขาสันกาลาคีรี สภาพโดยรวมเป็นป่าดิบชื้นหรือป่าฝนเขตร้อน มีความสูง 50-700 เมตร จากระดับน้ำทะเลปานกลาง

พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ราบสูง สภาพป่าอุดมสมบูรณ์ มีความหลากหลายทางชีวภาพสูง ทั้งชนิดพันธุ์สัตว์และพันธุ์พืช โดยเฉพาะพืชท้องถิ่น เช่น หลังกับ รังไก่ ลังแข จำปูริง ทุเรียนพันธุ์พื้นเมือง เป็นต้น

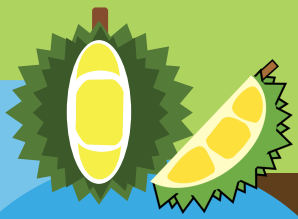

“ทุเรียนพันธุ์พื้นเมืองถือเป็นพืชเศรษฐกิจของชุมชน”

ประวัติทุเรียนพันธุ์พื้นเมือง ในตำบลลำพะยา

ทุเรียนพื้นเมืองลำพะยาเดิมเป็นสายพันธุ์ที่มาจากประเทศมาเลเซีย ในภาษามาเลเซีย เรียกว่า “ดูรี” แปลว่า หนาม ภาษาไทยจึงเพี้ยนมาเป็นทุเรียน ชาวบ้านลำพะยาบางคนในสมัยนั้น เรียกทุเรียนว่า

“ลูกหนาม”

ต้นกำเนิดมาจากบริเวณป่าบาลาฮาลา ซึ่งเป็นที่พบครั้งแรก เพราะเห็นฝูงช้างป่ากิน ชาวบ้านลำพะยาจึงนำเมล็ดมาปลูก การตั้งชื่อเริ่มแรกนั้น สาเหตุมาจากเนื้อทุเรียนเป็นสีเหลืองสวยงาม กลิ่นหอมน่ากิน จึงตั้งชื่อว่า

ขี้มิ้น หรือ ขมิ้น

ดอเลาะ สาและ (สัมภาษณ์ 14 พฤศจิกายน 2561)

การตั้งชื่อของทุเรียนพันธุ์พื้นเมือง ในตำบลลำพะยา

การตั้งชื่อทุเรียนพันธุ์พื้นเมืองในตำบลลำพะยา อาจตั้งชื่อตามรูปร่างลักษณะ ผล รูปทรง สีของเนื้อ ผู้เพาะพันธุ์ หรือสถานที่ เป็นต้น

มาจากลักษณะของผลเรียว ก็ให้ชื่อทุเรียนว่า “เรียว”

มาจากสีของเปลือกผล สีเขียว ก็ให้ชื่อทุเรียนว่า“เขียว”

มาจากก้านผลที่สั้น ก็ให้ชื่อทุเรียนว่า หวันหลุบ (ภาษาใต้) แปลว่า “ก้านสั้น”

ตั้งชื่อตามลักษณะผลภายนอก

อยู่ใกล้ต้นมะปราง ตั้งชื่อทุเรียนว่า “ไอปราง”

อยู่ใกล้กับต้นข้าวห่อสีดา ตั้งชื่อทุเรียนว่า “ข้าวห่อสีดา”

ตั้งชื่อตามต้นไม้ที่อยู่ใกล้เคียงกับทุเรียนต้นแรก

การตั้งชื่อของทุเรียนพันธุ์พื้นเมือง ในตำบลลำพะยา

เนื้อทุเรียนมีสีเหลืองคล้ายสีขมิ้น
ตั้งชื่อทุเรียนว่า
“ขี้มิ่น หรือ ขมิ้น”

สีเนื้อทุเรียนสีขี้เถ้า
ตั้งชื่อทุเรียนว่า “เถ้า”

ตั้งชื่อตามลักษณะผลภายใน

ลำพัน ล้าน หอยโข่ง เซอมง
มาจากเรียกตามบรรพบุรุษต่อ ๆ กันมา

ตั้งชื่อแบบเบ็ดเตล็ด ไม่ได้ใช้หลักเกณฑ์อะไรเลย

องค์ประกอบของทุเรียน

ทุเรียน เป็นพืชดอก ใบเลี้ยงคู่ จัดอยู่ในวงศ์ Bombacaceae สกุล Durio (Simpson, 2006) มีลักษณะทางพฤกษศาสตร์ ดังนี้

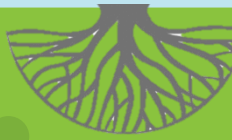

ราก มีรากหาอาหารกินตามผิวดิน จนถึงระดับ 50 ซม. มีรากพิเศษที่เกิดจากบริเวณโคนต้นอยู่มากมายตามผิวดิน แตกออกมาลักษณะคล้ายตีนตะขาบเรียกว่า “รากตะขาบ”

รากแก้วของทุเรียนทำหน้าที่ยึดลำต้น มีรากฝอยเป็นรากหาอาหารออกมาจากรากพิเศษที่ทำหน้าที่ดูดอาหาร

ใบ

ทุเรียนเป็นพืชใบเลี้ยงคู่ชนิดใบกว้าง เป็นใบเดี่ยว ไม่ผลัดใบ เรียงตัวแบบสลับ (alternate) เส้นใบทุเรียนสานกันเป็นร่างแห มีรูปร่างยาวรี (oblong) หรือเป็นวงรี (elliptic) ยาว 8-20 เซนติเมตร กว้าง 4-6 เซนติเมตร ปลายใบแหลม ด้านบนของใบสีเขียวอ่อนหรือเขียวเข้ม แต่ด้านล่างของใบสีเหลืองออกน้ำตาลแดง ก้านใบสีน้ำตาลยาว 2-3 เซนติเมตร

องค์ประกอบของทุเรียน

ลำต้น

ทุเรียนเป็นไม้ต้นขนาดใหญ่ มีเนื้อแข็งปานกลาง ต้นสูงได้ถึง 20-40 เมตร

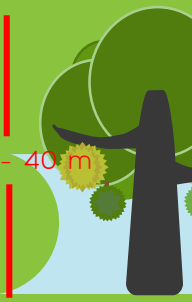

ผิวลำต้น เรียบถึงหยาบ แข็ง แตกเป็นสะเก็ด ขรุขระเป็นแนวยาว เปลือกลำต้นสีน้ำตาลปนแดง ทรงพุ่มแผ่กว้าง มีกิ่งด้านล่างของทรงพุ่มมากกว่าด้านบน

การทำมุมกับลำต้น ของทุเรียนพื้นเมือง มี 3 แบบ

มุมตั้งฉาก

มุมแคบยกขึ้น

มุมกว้าง

ภาพ การทำมุมของลำต้นทุเรียน

องค์ประกอบของทุเรียน

ดอก

ทุเรียนมีดอกเป็นดอกช่อ ออกดอกเป็นกลุ่ม (clusters) รูปครึ่งวงกลม (corymp) กลุ่มละ 1-30 ดอก มีก้านดอกยาว 5-8 เซนติเมตร ห้อยลงด้านล่าง มักออกดอกบนกิ่งหลักหรือลำต้นโดยตรง ทุเรียนหนึ่งต้นสามารถออกดอกได้ 20,000-40,000 ดอก/ฤดู

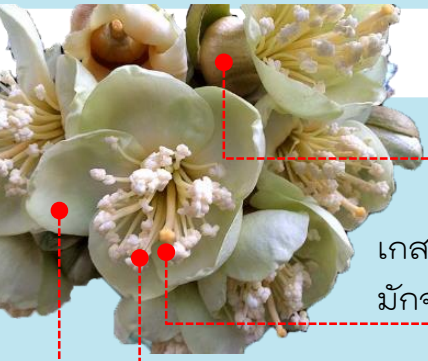

ดอกสมบูรณ์เพศ

กลีบเลี้ยงสีเขียวอมน้ำตาลหุ้มดอกอยู่รอบนอก

เกสรเพศเมีย ตรงปลายนูนเป็นแฉก 5 แฉก มักจะเท่ากับจำนวนพู

เกสรเพศผู้มี 5 ชุด แต่ละชุดประกอบด้วยก้านชูเกสร ยาว 5-8 อัน

กลีบดอกสีขาวมี 5 กลีบ

รังไข่

ใบประดับย่อย

องค์ประกอบของทุเรียน

ผลทุเรียน

ผลใช้เวลาประมาณ 90-150 วันหลังดอกบาน โดยจะสะสมน้ำหนักมากที่สุดในช่วง 50-80 วันหลังดอกบาน

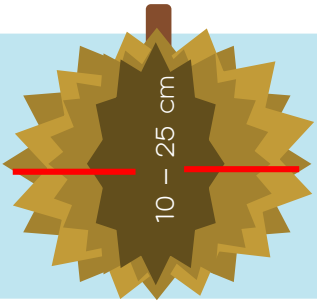

ผลทุเรียนเป็นผลเดี่ยวแบบแคบซูล มีเปลือกหนาและแข็งสีน้ำตาลอ่อน มีหนามแหลมทรงปิระมิดรอบ

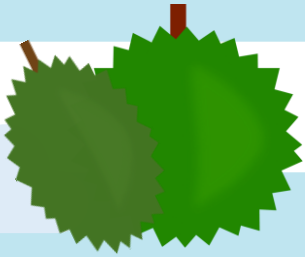

ทรงผลมีหลายแบบ เช่น กลม กลมรี กลมแป้น ทรงกระบอก รูปรี รูปไข่ รูปไข่กลับ และทรงขอบขนาน

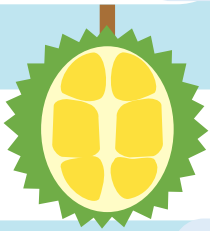

ผลเจริญมาจาก 1 รังไข่ แต่แบ่งเป็น 3-5 ช่อง ผนังภายในช่องเป็นมันเรียบ แต่ละช่องมี 1-6 เมล็ด

เนื้อที่รับประทานได้มีประมาณ 20-35% ของน้ำหนักผล สีเนื้อส่วนมากมีสีเหลืองอ่อนถึงเหลืองเข้มขึ้นอยู่กับสภาพดินและพันธุ์ของทุเรียน และมีกลิ่นแรง

เมล็ดรูปทรงกลมรี มีเยื่อบาง ๆ สีน้ำตาลหุ้ม ผิวเรียบ เนื้อในเมล็ดสีขาว รสชาติฝาด

ภาพ เมล็ดทุเรียน

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการเจริญเติบโตของทุเรียน

ความเข้มและความยาวนานของแสงแดด

ทุเรียนเจริญเติบโตและออกดอกได้ดีเมื่อได้รับปริมาณแสงแดดในระดับความเข้มแสงที่เหมาะสมและนานพอ

อุณหภูมิและความชื้น

ทุเรียนชอบอากาศร้อนชื้น อุณหภูมิที่เหมาะสมประมาณ 25 ถึง 30 องศาเซลเซียส มีความชื้นสัมพัทธ์ในอากาศประมาณร้อยละ 75 ถึง 85 อากาศร้อนจัด เย็นจัด แห้งแล้ง และมีลมแรง จะพบปัญหาใบไหม้หรือใบร่วง

สภาพดิน

ควรเป็นดินร่วน ดินร่วนปนทราย ดินเหนียวปนทรายที่มีการระบายน้ำได้ดี และมีหน้าดินลึก เพราะทุเรียนเป็นพืชที่อ่อนแอต่อสภาพน้ำขัง และความเป็นกรดด่างของดินอยู่ระหว่าง 5.5 ถึง 6.5

แหล่งน้ำ

ต้องมีแหล่งน้ำจืดให้ต้นทุเรียนได้เพียงพอตลอดทั้งปี ปริมาณน้ำฝนไม่น้อยกว่า 1,500 มิลลิเมตร/ปี และมีการกระจายของฝนสม่ำเสมอ มีความต้องการน้ำเพื่อการเจริญเติบโต 600 - 800 ลูกบาศก์เมตรต่อทุเรียน 1 ไร่

ความสำคัญของทุเรียนพันธุ์พื้นเมืองในตำบลสำพะยา

ด้านเศรษฐกิจ

สร้างรายได้ให้แก่เกษตรกรประมาณ 20,000-30,000 บาท/ครัวเรือน/ปี จำหน่ายทั้งผลสด เมล็ด และแปรรูปเป็นทุเรียนกวนพัฒนาจนเป็นสินค้าโอทอป

ด้านอาหาร

กินผลสด กินสดร่วมกับข้าว (พบในกลุ่มผู้สูงอายุ) นำมาทำของหวานคือข้าวเหนียวทุเรียน ข้าวตอกน้ำกะทิทุเรียน และแปรรูป

ด้านสมุนไพร

ส่วนต่างๆ ของทุเรียนมีสรรพคุณทางยาแตกต่างกัน เช่น นำใบทุเรียนซึ่งมีรสขม นำมาแก้ไข้ แก้ดีซ่าน ขับพยาธิ ทำให้หนองแห้ง เปลือกผลแก้น้ำเหลืองเสีย พุพอง แก้ฝีตานซาง คุมธาตุ เผาแก้คางทูม ไล่ยุงและแมลง เนื้อหุ้มเมล็ด แก้โรคผิวหนัง ทำให้ฝีแห้ง ราก แก้ไข้ แก้ท้องร่วง

ด้านอื่นๆ

เนื้อไม้ : ทำเครื่องเรือนที่ไม่ต้องรับน้ำหนักมาก

เปลือกผล : ตากแห้งใช้เผาไล่ยุง ไล่แมลง หรือใช้รมควันปลา

เมล็ดทุเรียนพื้นเมือง : เพาะเพื่อเป็นต้นตอ สำหรับเสียบยอดทุเรียนพันธุ์ดี

ความเชื่อเกี่ยวกับทุเรียนพันธุ์พื้นเมือง

พิธีตั้งเจ้าสวน เป็นพิธีที่สืบทอดกันมาอย่างยาวนาน เพื่อเป็นการแสดงความเคารพต่อเจ้าป่าเจ้าเขา หรือวิญญาณบรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้ว ให้ช่วยปกปักรักษาลูกหลาน รวมถึงสวนทุเรียนให้ออกผลดก เก็บเกี่ยวผลผลิตได้มาก เพื่อที่ครั้งต่อไปลูกหลานจะได้ตั้งเซ่นไหว้ให้กินอีก โดยมีหมอบ้านเป็นผู้ทำพิธี มีเครื่องเซ่นไหว้ ส่วนใหญ่ประกอบด้วย ไก่ต้ม ข้าวเหนียวขาว ข้าวเหนียวเหลือง ขนมโค แกง เหล้าขาว หมากพลู ทุเรียนพันธุ์พื้นเมือง ดอกไม้ธูปเทียน ฯลฯ เมื่อเสร็จพิธี หมอบ้านจะพรมน้ำมนต์ แล้วให้ลูกหลานกินเซ่นไหว้นั้น ซึ่งมีความเชื่อกันว่าจะไม่เจ็บไม่ไข้

ทุเรียนพันธุ์พื้นเมืองในสำพะยา

จากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างของทุเรียนพันธุ์พื้นเมืองมีความหลากหลายทางลักษณะโดยลักษณะลำต้น ใบ รูปทรงผล หนามและสีของเนื้อไม่มีความสัมพันธ์กัน และแต่ละลักษณะมีการกระจายอยู่ทั่วทุกพื้นที่ที่ทำการศึกษา

ล้น

ผลกลมแป้น ฐานผลตัด ปลายผลบุ๋ม หนามผลแบบแหลมตรง ผลหนักประมาณ 1.5-2 กิโลกรัม เปลือกผลสีเขียวอ่อน จำนวนพูต่อผล 4 พู สีเนื้อผลสุกสีขาวครีม เนื้อบาง รสชาติของเนื้อหวานเล็กน้อย เนื้อมีกลิ่นอ่อน

เขียว

ผลกลมรี ฐานผลป้าน ปลายผลแหลม หนามผลแบบนูนปลายแหลม ผลหนักประมาณ 1-1.5 กิโลกรัม เปลือกผลสีเขียวเทา จำนวนพูต่อผล 5 พู สีเนื้อผลสุกสี เนื้อบาง รสชาติของเนื้อหวาน เนื้อมีกลิ่นปานกลาง

หนามแดง

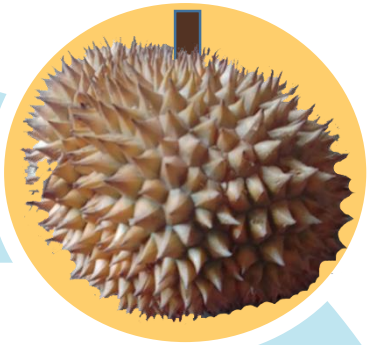

ผลรูปไข่ ฐานผลป้าน ปลายผลแหลม หนามผลแบบนูน ผลหนักประมาณ 1.4-1.8 กิโลกรัม เปลือกผลสี จำนวนพูต่อผล 5 พู สีเนื้อผลสุกสีขาวครีม เนื้อบาง รสชาติของเนื้อหวานเล็กน้อย เนื้อมีกลิ่นอ่อน

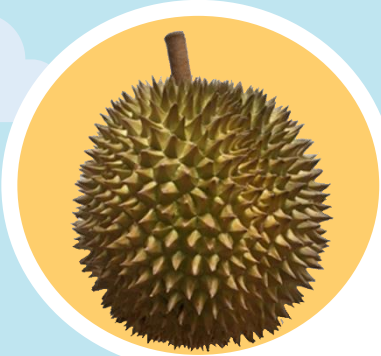

หน้าโคก

ผลรูปขอบขนาน ฐานผลบุ๋ม ปลายผลบุ๋ม หนามผลแบบนูนปลายแหลม ผลหนัก 2-2.5 กิโลกรัม เปลือกผล สีเหลืองเทา จำนวนพูต่อผล 7 พู สีเนื้อผลสุกสีขาวครีม เนื้อไม่บางไม่หนา รสชาติของเนื้อหวาน เนื้อมีกลิ่น

ไอกล้วย

ผลกลม ฐานผลป้าน ปลายผลป้าน หนามผลแบบโค้งงอ ผลหนักประมาณ 0.5-1 กิโลกรัม เปลือกผลสีเทาเขียว จำนวนพูต่อผล 5-6 พู สีเนื้อผลสุกสีขาวครีม ความหนาของเนื้อ รสชาติของเนื้อหวาน เนื้อมีกลิ่นอ่อน

หัวหิน

ผลรูปไข่กลับ ฐานผลตัด ปลายผลแหลม หนามผลแบบนูน ผลหนักประมาณ 1-1.3 กิโลกรัม เปลือกผลสีเขียว หนา 1 เซนติเมตร จำนวนพูต่อผล 5-6 พู สีเนื้อผลสุกสีเหลือง เนื้อไม่หนาไม่บาง รสชาติของเนื้อหวาน เนื้อมีกลิ่นอ่อน

พรวน

ผลรูปขอบขนาน ฐานผลบุ๋ม ปลายผลบุ๋ม หนามผลแบบนูน ผลหนักประมาณ 1-1.5 กิโลกรัม เปลือกผลสีเหลือง จำนวนพูต่อผล 4 พู สีเนื้อผลสุกสีเหลือง เนื้อไม่หนาไม่บาง รสชาติของเนื้อหวานขม เนื้อมีกลิ่นกลิ่นแรง

ไอ้ล้าน

ผลรูปไข่ ฐานผลป้าน ปลายผลบุ๋ม หนามผลแบบนูนปลายแหลม ผลหนักประมาณ 1.-1.5 กิโลกรัม เปลือกผลสีเทา จำนวนพูต่อผล 5 พู สีเนื้อผลสุกสีเหลือง เนื้อไม่หนาไม่บาง รสชาติของเนื้อหวาน เนื้อมีกลิ่นอ่อน

หนามหริบ

ทรงผลรูปรี ฐานผลป้าน ปลายผลป้าน หนามผลแบบนูนปลายแหลม ผลหนักประมาณ 0.5-1 กิโลกรัม เปลือกผลสีน้ำตาลอมเทา จำนวนพูต่อผล 4 พู สีเนื้อผลสุกสีขาวครีม เนื้อบาง รสชาติของเนื้อหวาน เนื้อมีกลิ่นปานกลาง

ขี้พร้า

ผลรูปทรงกระบอก ฐานผลป้าน ปลายผลบุ๋ม หนามผลแบบนูนปลายแหลม ผลหนักประมาณ 2-2.5 กิโลกรัม เปลือกผลสีเขียวเทา จำนวนพูต่อผล 6 พู สีเนื้อผลสุกสีเหลือง เนื้อไม่หนาไม่บาง รสชาติของเนื้อหวาน เนื้อมีกลิ่นอ่อน

ขี้ชิด

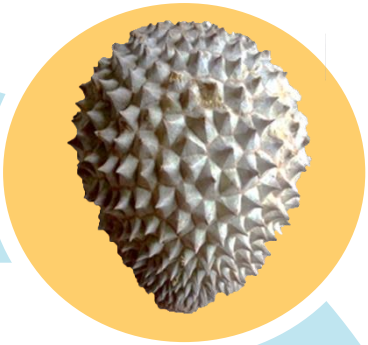

ทรงผลรูปรี ฐานผลแหลม ปลายผลบุ๋ม หนามผลแบบเว้า ผลหนักประมาณ 0.7-1.2 กิโลกรัม เปลือกผลสีเทา จำนวนพูต่อผล 5 พู สีเนื้อผลสุกสีเหลือง เนื้อไม่หนาไม่บาง รสชาติของเนื้อหวาน เนื้อมีกลิ่นอ่อน

ไอ้ขี้มิน

ผลรูปไข่ ฐานผลตัด ปลายผลป้าน หนามผลแบบนูนปลายแหลม ผลหนักประมาณ 1.3-2 กิโลกรัม เปลือกผลสีเทาเขียว จำนวนพูต่อผล 6 พู สีเนื้อผลสุก สีเนื้อบาง รสชาติของเนื้อหวาน เนื้อมีกลิ่นอ่อน

เกี๊ยะ

ผลรูปรี ฐานผลป้าน ปลายผลแหลม หนามผลแบบนูนปลายแหลม ผลหนัก 0.8-1.3 กิโลกรัม เปลือกผลสีน้ำตาลอมเขียว หนา 1.3-1.5 เซนติเมตร จำนวนพูต่อผล 4 พู สีเนื้อผลสุกสีเหลืองอ่อน เนื้อบาง รสชาติของเนื้อหวาน เนื้อมีกลิ่นแรง

เขียวหนามแหรม

ผลรูปกลมรี ฐานผลบุ๋ม ปลายผลแหลม หนามผลแบบแหลมตรง ผลหนักประมาณ 1-1.5 กิโลกรัม เปลือกผลสีเขียวมะกอกอ่อน จำนวนพูต่อผล 5 พู สีเนื้อผลสุกสีขาวครีม เนื้อไม่หนาไม่บาง รสชาติของเนื้อหวาน เนื้อมีกลิ่นอ่อน

ปาหมาก

ทรงผลรูปไข่ ฐานผลบุ๋ม ปลายผลบุ๋ม หนามผลแบบเว้าปลายแหลม ผลหนักประมาณ 1.5-2 กิโลกรัม เปลือกผลสีเขียวอมเหลือง จำนวนพูต่อผล 5-6 พู สีเนื้อผลสุกสีเหลือง เนื้อบาง รสชาติของเนื้อหวาน เนื้อมีกลิ่นปานกลาง น้ำหนักเนื้อ 0.475 กิโลกรัม

กลางไร่

ผลรูปกลมรี ฐานผลป้าน ปลายผลแหลม หนามผลแบบแหลมตรง ผลหนักประมาณ 1.5-2 กิโลกรัม เปลือกผลสีเหลืองเขียว จำนวนพูต่อผล 5 พู สีเนื้อผลสุกสีขาว ความหนาของเนื้อ รสชาติของเนื้อหวาน เนื้อมีกลิ่นอ่อน

หวันยาว

ผลรูปกลมรี ฐานผลป้าน ปลายผลแหลม หนามผลแบบแหลมตรง ผลหนักประมาณ 1-1.5 กิโลกรัม เปลือกผลสีเหลืองแกมเขียวแก่ จำนวนพูต่อผล 4-5 พู สีเนื้อผลสุกสีเหลืองซีด เนื้อบาง รสชาติของเนื้อหวาน เนื้อมีกลิ่นเล็กน้อย

น้ำเต้า

ผลรูปไข่ ฐานผลป้าน ปลายผลป้าน หนามผลแบบแหลมตรง ผลหนักประมาณ 1.5-2 กิโลกรัม เปลือกผลสีเขียวอมเหลือง จำนวนพูต่อผล 5-6 พู สีเนื้อผลสุกสีเหลือง เนื้อบาง รสชาติของเนื้อหวาน เนื้อมีกลิ่นเล็กน้อย

หนามยาว

ผลรูปขอบขนาน ฐานผลแหลม ปลายผลแหลม หนามผลแบบแหลมตรง ผลหนักประมาณ 1-1.5 กิโลกรัม เปลือกผลสีเหลืองแกมเขียวเข้ม จำนวนพูต่อผล 5-6 พู สีเนื้อผลสุกสีเหลืองอ่อน เนื้อบาง รสชาติของเนื้อหวาน เนื้อมีกลิ่นเล็กน้อย

ไอแขก

ผลรูปกลม ฐานผลป้าน ปลายผลบุ๋ม หนามผลแบบนูนปลายแหลม ผลหนักประมาณ 1-1.5 กิโลกรัม เปลือกผลสีเขียวอมเหลือง จำนวนพูต่อผล 5-6 พู สีเนื้อผลสุกสีเหลืองอ่อน เนื้อบาง รสชาติของเนื้อหวาน เนื้อมีกลิ่นเล็กน้อย

คณะผู้จัดทำ

อาจารย์เวคิน วุฒิวงศ์
นายซูไบดี โตะโมะ
นายมูฮำหมัดตายุดิน บาฮะคีรี
นางสาวพาตีเมาะ อาแยกาจิ
นางสาวนัสรี มะแน
นางสาวสุภารัตน์ เต็มรัตน์

เรียบเรียงเนื้อหา

นางสาวพาตีเมาะ อาแยกาจิ

ถ่ายภาพ

นางสาวสุภารัตน์ เต็มรัตน์

ออกแบบและตกแต่ง

นางสาวนัสรี มะแน

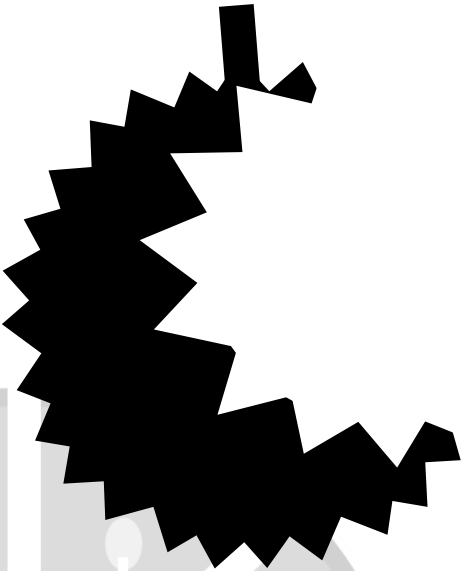

ศูนย์วิจัยความหลากหลายทางชีวภาพ เฉลิมพระเกียรติ 72 พรรษา บรมราชินีนาถ
สถาบันวิจัยและพัฒนาชายแดนภาคใต้ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา